

Η ΝΤΕΝΕΚΕΔΟΥΠΟΛΗ

(Διασκευή του έργου της Ευγενίας Φακίνου)

Ήλιος : Γεια σας παιδιά! Σίγουρα όλα με γνωρίζετε. Εγώ, λοιπόν, ο ήλιος, που τόσα έχουν δει τα μάτια μου, θα σας πω μια παράξενη ιστορία. Υπάρχει μια πολιτεία αλλιώςτικη απ' τις άλλες. Δεν είναι φτιαγμένη από τούβλα, πέτρες, τσιμέντο και γυαλί. Είναι φτιαγμένη ολόκληρη από ντενεκέδες. Τα σπίτια, τα σχολεία, τα δέντρα, τα σύννεφα, τα λουλούδια, όλα είναι ντενεκεδένια. Τη λένε, πώς ...αλλιώς; Ντενεκεδούπολη! Και μένουν, τι άλλο; Ντενεκεδάκια! Άδεια, σκουριασμένα, παλιά ντενεκεδάκια. Βρέθηκαν πεταμένα στο σκουπιδότοπο, χωρίς τίποτε δικό τους κι είπαν «Δεν φτιάχνουμε μια πολιτεία που να μένουμε μόνο μας και να'χουμε την ησυχία μας;» Το παν και τό'καναν! Και να, τώρα η Ντενεκεδούπολη!

Λάμπουν στον ήλιο οι τσίγκινες στέγες, τα χάλκιναστενά και οι ντενεκεδένιοι κάτοικοι της. Τα ντενεκεδάκια που μένουν εδώ έχουν περίεργα ονόματα: Σαρδέλας, Βουτυρένιος, Σοφός, Όκει-Μπαμ-Μπαμ! Α, να! Βλέπω μερικά που'ρχονται!

Σαρδέλας : Γεια σας παιδιά! Είμαι ο Σαρδέλας. Πριν με πετάξουν στον κάδο είχα μέσα μου σαρδέλες. Τώρα όμως είμαι ελεύθερος και πολύ ευτυχισμένος.

Μηλίτσα : Εγώ είμαι η Μηλίτσα. Δε θέλω ούτε να θυμάμαι την εποχή που είχα κομπόστα μήλο και στεκόμουν στο ράφι του μπακάλη!

Βουτυρένιος : Ε γεια σας! Είμαι ο Βουτυρένιος και όπως καταλάβατε εγώ είχα, πριν έρθω εδώ, βούτυρο! Χαίρομαι που τώρα είμαι άδειος και δε μου παίρνουν το βούτυρο για τα γλυκά, τα μπισκότα, τα μακαρόνια, το κρέας.

Οκέι-Μπαμ-Μπαμ : Εϊ χάι! Τι κάνετε παιδιά! Είμαι ο Οκέι-Μπαμ-Μπαμ! Τι είχα μέσα μου; Κόκα-Κόλα! Ευτυχώς που την ήπιανε και μένα με πετάξαν. Αλλιώς κόντευα να πάθω κρυολογήματα μέσα στην παγωνιά

του φυγείου!

Σοφός : Εγώ παιδιά είμαι ο Σοφός! Είχα μέσα μου καφέ. Ένοιωθα πολύ μόνος μέσα στα σκοτεινά ντουλάπια. Τώρα όλοι είμαστε ευτυχισμένοι που ζούμε στη Ντενεκεδούπολη!

Ήλιος : Σήμερα τα ντενεκεδάκια έχουν μεγάλες μεγάλες ετοιμασίες. Μεθαύριο είναι η πιο σπουδαία, η πιο μεγάλη γιορτή της Ντενεκεδούπολης. Όλοι βοηθάνε. Άλλος ασπρίζει, άλλος κρεμάει χρωματιστά λαμπιόνια, άλλος στερεώνει τα σημαιάκια κι άλλος απαγγέλει το ποίημα που θα πει.

(Ο Σοφός και η Μηλίτσα συζητούν και δεν παίρνουν είδηση τον Λαδένιο που έρχεται στο κέντρο)

Λαδένιος : Λαέ μου!

Μηλίτσα : Καλές τι αγριοφωνάρα ήταν αυτή!

Σαρδέλας : Ποιος είναι αυτός ο τεράστιος ντενεκές; Πώς βρέθηκε εδώ; Πρώτη φορά τον βλέπω!

Λαδένιος : Καταλαβαίνω. Η μεγάλη σας συγκέντρωση δε σας αφήνει να μιλήσετε. Ήρθα από πολύ μακριά για να σας κυβερνήσω. Χρειάζεστε έναν κυβερνήτη!

Σαρδέλας : Μόνοι μας τα καταφέρνουμε μια χαρά!

Λαδένιος : Με μένα αρχηγό θα τα καταφέρνουμε δυο χαρές! Χα, χα, χα! Ωραίο αστείο είπα πάλι!

Μηλίτσα : Λοιπόν, κύριε ... δεν μας είπες το όνομα σου!

Λαδένιος : Λαδένιος! Όλοι με φωνάζουν Λαδένιο.

Μηλίτσα : Λοιπόν κύριε Λαδένιε δε χρειαζόμαστε αρχηγό, κυβερνήτη όπως είπες.

Λαδένιος : Φαίνεται ντενεκεδάκια μου, ότι δε με καταλάβατε καλά. Αποφάσισα να σας κυβερνήσω και θα το κάνω!

Μηλίτσα : Εμείς δε σε θέλουμε!

Λαδένιος : Δεν σας ρώτησα αν με θέλετε! Είμαι ο πιο μεγάλος και θα κάνω ό,τι θέλω και για να μην τα πολυλογούμε:

- Να μην τραγουδάτε!
- Να μην χορεύετε!
- Να μη μιλάτε πάνω από δύο!
- Να μην πηγαίνετε ταξίδια!
- Να μη λέτε το γράμα Ρ, γιατί δε μ'αρέσει!
- Η πιο μεγάλη γιορτή θά'ναι η σημερινή μέρα!

Αυτά για την ώρα. Το ταξίδι μου άνοιξε την όρεξη. Σαρδέλα, Μηλίτσα, φέρτε μου να φάω! Θέλω 30 μήλα, 20 πορτοκάλια, 80 πατάτες, 300 αχλάδια, 18 μπανάνες, 52 μανταρίνια, 60 κεράσια χωρίς κουκούτσι, 36 κουνουπίδια και 48 μελιτζάνες!

(πέφτει για ύπνο)

Ξυπνήστε με το μεσημέρι για το κανονικό φαΐ! Και μη φύγετε από κοντά μου για να διώχνετε τις μύγες!

(ροχαλίζει) Χρ! Χρ!

Μηλίτσα : Αυτός θα μας τρώει το φαΐ μας!

Σαρδέλας : Θα μας τυραννάει!

Μηλίτσα : Δε θα μας αφήνει να παίζουμε!

Σαρδέλας : Πώς θα γλιτώσουμε;

Βουτυρένιος : Να του πούμε να τρώει λιγότερο! Είναι ευγενικός και θα συμφωνήσει.

Μηλίτσα : Ποιος είναι ευγενικός, ο Λαδένιος; Ας γελάσουμε!

Βουτυρένιος : Και όμως είναι. Θα πάω και θα δείτε!

(πάει στον Λαδένιο και του λέει)

Κύριε Λαδένιε! Μήπως μπορείτε να τρώτε λιγότερο;

Λαδένιος : Και γιατί παρακαλώ να τρώω λιγότερο;

Βουτυρένιος : Για να φτάνει για όλους μας το φαΐ!

Λαδένιος : Δε με νοιάζει καθόλου να φτάνει για όλους το φαΐ! Και φεύγα από δω πριν σηκωθώ και σ'αρπάξω!

Βουτυρένιος : Ε, καλά, μια κουβέντα είπαμε!

Λαδένιος : Ακόμα εδώ είσαι;

(Ο Βουτυρένιος επιστρέφει στα ντενεκεδάκια)

Οκέι-Μπαμ-Μπαμ : Ε, λοιπόν! Εγώ το βρήκα! Να τον γαργαλάμε, να τον γαργαλάμε μέχρι να δεχθεί αυτά που θέλουμε!

Σαρδέλας : Να έχεις δει κανέναν να συμφωνεί μ'αυτά που θέλεις γελώντας;

Οκέι-Μπαμ-Μπαμ : Ω! Εγώ θα το δοκιμάσω!
(πάει στον Λαδένιο και τον γαργαλάει)

Λαδένιος : Α, μπράβο, μπράβο, πόσο μου αρέσει το γαργαλητό! Σε διορίζω ... αρχιγαργαλητή μου! Θα έρχεσαι κάθε πρωί και θα με γαργαλάς. Πρώτα από δεξιά κι έπειτα απ'τ'αριστερά. Σύμφωνοι;

Οκέι-Μπαμ-Μπαμ : Οκέι!
(Ο Οκέι-Μπαμ-Μπαμ επιστρέφει στα ντενεκεδάκια)

Σαρδέλας : Πολύ χαρούμενος επιστρέφει. Τι έγινε;

Οκέι-Μπαμ-Μπαμ : Διορίστηκα «αρχιγαργαλητής» !

Σαρδέλας : Καλά, έγινες «αρχιγαργαλητής», αλλά με την υπόθεση μας τι έκανες;

Οκέι-Μπαμ-Μπαμ : Ω! ... το ξέχασα!

Βουτυρένιος : Λοιπόν εγώ το βρήκα πάλι. Να του κλείσουμε το στόμα με μαγνήτη. Δε θα μπορεί να τ' ανοίγει και να τρώει.

Μηλίτσα : Αχ, Βουτυρένιε! Κουτός ήσουνα και κουτός θα μείνεις. Ο μαγνήτης θα πιάσει και μας αφού είμαστε ντενεκεδάκια!

Βουτυρένιος : Όχι, εγώ θα πάω, θα πάω, θα πάω!

Μηλίτσα : Ε, πήγαινε πεισματάρη! Μόνο κατά δω μην έρθεις με το μαγνήτη και κολλήσουμε όλοι!

(Ο Βουτυρένιος φέρνει το μαγνήτη και κολλάνε όλοι! Ξεκολλάνε όταν ακούγεται η φωνή του Λαδένιου!)

Λαδένιος : Σαρδέλα, Μηλίτσα, που είστε; Πεινάω, φέρτε μου πάλι φαΐ!

(ο Σαρδέλας και η μηλίτσα του φέρνουν φαΐ. Τρώει πάλι και τις τροφές στη μπετονιά)

Μηλίτσα : Πω, πω! Με το φαΐ αυτό θα χόρταινε η Ντενεκεδούπολη για δυο βδομάδες!

Λαδένιος : Σαρδέλα, Μηλίτσα που είστε; Πεινάω, φέρτε μου πάλι φαΐ! Ο αέρας την Ντενεκεδούπολης μου άνοιξε την όρεξη!

Μηλίτσα-Σαρδέλας : Πάλι;

Λαδένιος : Ναι, πάλι!

- Και να διώξετε μακριά όλα τα μικρά ντενεκεδάκια, κάνουν φασαρία και μένοχλούν.
- Να φυσάτε δυνατά, να φύγουν τα σύννεφα, θέλω να βλέπω τον ήλιο!
- Από δω και μπρος, όλα τα κορίτσια θα φοράτε καφέ φιόγκους. Τα αγόρια καφέ παντελόνια!

Ήλιος : Και περάσανε μέρες πολλές. Ο Λαδένιος έτρωγε, κοιμόταν, ξύπναγε, διέταζε...

Σαρδέλας-Μηλίτσα-Βουτυρένιος-ΟκείΜπαμΜπαμ : Σίγουρα κάτι πρέπει να κάνουμε!

Σοφός : Έχω ένα σχέδιο, ένα μυστικό σχέδιο! Χρειάζονται όμως δυο παλικάρια. Ποιοι θέλουν να' ρθούν;

Σαρδέλας – Μηλίτσα : Εγώ, εγώ!
(φεύγουν και έρχονται με ένα παράξενο εργαλείο)

Σοφός : Μ'αυτό το εργαλείο που έχουμε όλοι δοκιμάσει θα επιτεθούν ο Σαρδέλας και η Μηλίτσα στο Λαδένιο.

Βουτυρένιος : Εγώ λέω να τον τρομάξουμε μόνο. Και να τον διώξουμε!

Οκεί-Μπαμ-Μπαμ : Εγώ λέω να τον κάνουμε πίτα!

Βουτυρένιος : Όχι, να τον διώξουμε!

Σαρδέλας-Μηλίτσα : Όχι, πίτα, πίτα, πίτα!

Ήλιος : Εσείς παιδιά τι προτιμάτε; Σκεφτείτε καλά πριν απαντήσετε!

(Ο Σαρδέλας και η Μηλίτσα πάνε στο Λαδένιο)

Λαδένιος : Γιατί με ξυπνάτε; Τι θράσος είναι αυτό;

Σαρδέλας – Μηλίτσα : Άκου καλά κι απάντησε μας. Φεύγεις τώρα αμέσως απ'την Ντενεκεδούπολη;

Λαδένιος : Γιατί να φύγω; Περνάω καλά εδώ! Διατάζω, τρώω καλά δεν πάω πουθενά!

Σαρδέλας-Μηλίτσα : Τότε λοιπόν θα σε κάνουμε πίτα!

(Τον πατάνε. Μαζεύονται όλα τα ντενεκεδάκια και ζητωκραυγάζουν.
Σηκώνουν τη Μηλίτσα και τον Σαρδέλα ψηλά)

Ήλιος : Κι έτσι παιδιά η Ντενεκεδούπολη έγινε και πάλι ευτυχισμένη!

Τραγούδι

Ντενεκεδούπολη, Ντενεκεδούπολη
Είσαι ωραία καλή (τρανή)
Ντενεκεδούπολη, Ντενεκεδούπολη
Σε αγαπάμε πολύ

Ντενεκεδένιος ήλιος
Και τσίγκινα βουνά
Λαμαρινένιες στέγες
και χάλκινα στενά

Τα μικρά ντενεκάκια
Σαν μείνουν αδειανά
Βρίσκουν εδώ σπιτάκια
Φίλους, φαΐ, δουλειά

ΤΕΛΟΣ